

De més de cent (o mil)

MIQUEL DESCLOT

Oh crític cítric
d'alè salnític
que emets "peròs"
sense repòs
i empestes l'aire
del teu "no gaire":
lletrapodrit
ensuperbit
que alegre goses
resseguir noses
al llec del Dant,
no pas tan gran
com diu la dita,
poc erudita
(ho has demostrat
en un tractat
que ha fet forrolla
dins la bombolla
on vius, abstrús,
fermant el nus).
¿Ets fortaleza
mai escomesa,
o banc de peix
de mal engreix?
¿O per ventura,
des de l'altura,
escollidor
que instil·la por?

Oh crític críptic,
apocalíptic,
¿és que ningú
sap dir si tu
la vida dones
o la perdones,
cavall bernat
esgarriat
endins la fronda

que bé t'enronda
per fer-te amic
del teu melic?
¿Ets cala aspriva
legislativa,
o venedor
d'aixa i falcó?

Crític artrític
–nas diacrític–
que on poses mà
deixes anar
cagaradeta
de consueta
i calles, greu,
com semidéu
caigut en bassa
de paperassa.
¿Ets fugitiu
–del món esquiu–,
o cadell tendre
de mal sorprendre?

Crític de crit,
testaferit,
crític raquític,
paleolític,
crític cridat
a eternitat:
que els déus et guardin!
(I no et retardin
l'ascensió
al panteó).

DESCLOT, Miquel.